

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19Csp/12/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200911
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118200911.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v spore žalobkyne: C. F., X.. X.X.XXXX, L. Z. XXX, XXX XX Z., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussman 1, 750 09 Paríž, Francúzsko konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkáč, s. r. o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 540,52 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 540,52 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobkyni vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 26.1.2018 domáhala voči žalovanému primeraného finančného zadostučinenia vo výške 540,52 eura na základe toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 17C/148/2013, bola žaloba voči nej ako žalovanej - spotrebiteľke žaloba zamietnutá, a teda bola úspešná. Na základe tohto podala dňa 13.5.2014 na tunajšom súde návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý sa viedol pod sp.zn. 25C/384/2014, kde súd žalobu z dôvodu uplynutia premičacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zamietol. Na základe odvolania žalobkyne, Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 25.1.2016 č.k. 7Co/235/2015-92 napadnutý rozsudok zrušil, s vyslovením záväzného právneho názoru, že uplatnený nárok žalobkyne premičaný nie je. Následne rozsudkom zo dňa 23.5.2015 č.k. 25C/384/2014-125 bol právny predchodca žalobcu zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 1.081,04 eura titulom bezdôvodného obohatenia. Uplatňuje primerané finančné zadostučinenie vo výške polovice výšky bezdôvodného obohatenia.

2. Žalovaný s návrhom nesúhlasil a poukázal na to, že z kreditnej karty žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky v rozsiahlom časovom období - od 24.11.2003 do 28.10.2008, t.j. takmer počas piatich rokov bez toho, aby za uvedené peňažné prostriedky a dispozíciu s nimi uhradila úroky či inú odplatu. K uzatvoreniu Úverovej zmluvy medzi stranami sporu došlo dňa 27.11.2001 a k prijatiu návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere dňa 20.03.2002; na základe tejto zmluvy bola žalobkyni žalovaným vydaná kreditná karta a poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver. Podľa právnej úpravy, platnej a účinnej v čase vydania kreditnej karty a poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru, platil Zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ktorý neobsahoval žiadne ustanovenie ani iný nárok spotrebiteľa, obdobný ustanoveniu § 3 ods. 5 súčasného Zákona o ochrane spotrebiteľa. To znamená, že podľa právnej úpravy, platnej a účinnej v čase vzniku právneho

úkonu, resp. právnej skutočnosti, z ktorej neskôr vyplynul nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia pre žalobcu, v Zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa nebolo zakotvené právo spotrebiteľa požadovať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky od žalovaného zadarmo, bezodplatne; keďže po takmer deviatich rokoch od prvého čerpania a takmer šiestich rokoch od posledného čerpania podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia (dňa 13.05.2014). Súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia prebiehalo na tunajšom súde pod sp. zn. 25C 384/2014. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.03.2017, č.k. 7Co/200/2016-182, bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 23.05.2016, č.k. 25C/384/2014-125. Následne bola suma istiny 1.081,04 EUR a náhrady trov konania 888,35 EUR uhradená žalovaným v prospech žalobkyňi.

Žalovaný je toho názoru, že v danom prípade nie je namieste priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré navyše je uplatnené v neprimeranej výške 540,52 EUR. Priznanie tohto finančného zadosťučinenia tak bude mať za dôsledok dvojnásobné potrestanie žalovaného ako veriteľa. Podľa žalovaného je samotné vydanie bezdôvodného obohatenia postačujúce; iná ujma žalobkyňi nevznikla. Žalovaný zdôrazňuje, že žalobou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie sa má posudzovať podľa právnej úpravy, platnej a účinnej v čase vzniku právnej skutočnosti, ktorá založila vzťah medzi stranami sporu. Treba prihliadať aj na legitímne očakávania žalovaného, ktoré vyplývajú z daného vzťahu a ktoré boli účinné v danom mieste a čase. Iný záver by bol v rozpore so zásadou zákazu retroaktivity. Zmena právnej úpravy na úseku ochrany spotrebiteľa počas doby čerpania peňažných prostriedkov má za následok nemožnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri posudzovaní nároku na zaplatenie primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadať na skutkový stav veci v širšom rozsahu ako sa len obmedziť na skutočnosť, že strana bola v konaní úspešná, a teda má nárok na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia. V predchádzajúcom súdnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia bolo rozsudkom tunajšieho súdu uložená žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Žalovaný žalobkyňi vydal bezdôvodné obohatenie, čo kompenzuje ujmu žalobkyne. Postih bol teda na strane žalovaného. Vydanie bezdôvodného obohatenia je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu. Na základe vyššie uvedených skutočností má žalovaný za to, že priznať nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyňi je v danom prípade v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaný považuje nárok žalobcu na poskytnutie primeraného zadosťučinenia za nedôvodný. Napriek tomu žalovaný vznáša námietku premlčania s poukazom na to, že žalobkyňa opiera svoj nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa o skutočnosť, že bola úspešná v konaní v právnej veci žalobcu: CETELEM SLOVENSKO a.s. (právny predchodca žalovaného) proti žalovanej: C. F. o zaplatenie 1.128,06 EUR s prísl., vedenej pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 17C/148/2013, v ktorej bol vydaný rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 20.11.2013, č.k. 17C/148/2013-112, ktorým súd žalobu zamietol a žalovanej súd náhradu trov konania nepriznal. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.03.2014 (pokiaľ ide o výrok v ods. 1. a ods. 2.). To znamená, že žalobkyňa svoje právo na primerané finančné zadosťučinenie mohla po prvý raz uplatniť už 15.03.2014. Žalobu o primerané finančné zadosťučinenie však žalobkyňa podala dňa 26.01.2018, t.j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie je tak premlčaný.

Na uvedenom závere nič nemení ani konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré iniciovala žalobkyňa voči žalovanému, a ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 25C/384/2014, nakoľko posúdenie a rozhodnutie súdu o povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyňi sa opiera o rovnaké skutkové a právne okolnosti, ako aj rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 17C/148/2013, v ktorom žalobkyňa vystupovala na strane žalovanej. Na uvedenú skutočnosť poukazuje aj žalobkyňa vo svojej žalobe.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a oboznámením obsahu spisov tunajšieho súdu sp.zn. 17C/148/2013 a 25C/384/2014 a zistil, že:

4. Dňa 11.2.2013 podal CETELEM SLOVENSKO, a. s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783 (právny predchodca žalobcu) voči žalovanej žalobu o zaplatenie 1.128,06 eura s príslušenstvom, pričom súd rozsudkom zo dňa 20.11.2013 č.. 17C/148/2013 rozhodol tak, že žalobu zamietla a žalovanej súd náhradu trov konania neprisudzuje, pričom zistil, že zo žiadosti - zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, ktorá bola podpísaná zmluvnými stranami 27.11.2001 vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľských úver vo výške 5.550 Sk v splátkach po 555 Sk v počte

10, s dátumom prvej splátky 15.12.2001, RPMN 13,48 % v súvislosti so zakúpením videa. Podľa bodu C zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru označeného Úverová karta, vyplýva, že žalobca zaradil žalovanú do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca vo výške 20 tis. Sk. Samotná žiadosť o zaradenie žalovanej do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca nie je platným uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy, v ktorej by bol tento záväzok konkretizovaný.

Poukázal na § 40 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný. Písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; ak právny úkon robia viaceré osoby, nemusia byť ich podpisy na tej istej listine, ibaže právny predpis ustanovuje inak. Podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Písomná forma je zachovaná, ak je právny úkon urobený telegraficky, ďalekopisom alebo elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a určenie osoby, ktorá právny úkon urobila. Písomná forma je zachovaná vždy, ak právny úkon urobený elektronickými prostriedkami je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom.

Dôvodil, že predmetom žaloby je plnenie z revolvingového úveru, ktorého sa domáha žalobca, ktorý žalovaná vyčerpala ku dňu 29.10.2008 v celkovej výške 2.965,72 Eur. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 27.11.2001 nie je aj zmluvou o revolvingovom úvere, pretože v bode C sa uvádza len požiadavka na zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca a vydanie úverovej karty na meno žalovanej. Žalobca vydal žalovanej úverovú kartu, ale urobil tak bez ďalších úkonov, teda revolvingový úver bol poskytnutý bez písomnej zmluvy, v rozpore s § 4 ods. 1 zák. 258/2001 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľovi bol vnútený aj ďalší právny úkon, a to žiadosť o úverovú kartu, pričom skutočná vôľa spotrebiteľa smerovala iba k zakúpeniu tovaru a uzatvoreniu úverovej zmluvy o klasickom spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky a nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, takýto právny vzťah medzi účastníkmi je v režime bezdôvodného obohatenia.

Konštatoval, že ku 29.10.2008 žalovaná vyčerpala 2.965,72 Eur. Nasledujúcim dňom začala plynúť 2-ročná premlčacia lehota, ktorá uplynula k 30.10.2011. Žalobný návrh bol doručený 12.2.2013, teda po uplynutí 2-ročnej premlčacej lehoty. Vznesená námietka premlčania zo strany žalovanej a vedľ. účastníka je dôvodne uplatnená a s prihliadnutím na túto námietku premlčania súd musel žalobu zamietnuť pre premlčanie.

5. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.3.2014.

6. Dňa 13.5.2014 podala žalobkyňa na tunajšom súde žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá sa viedla pod sp.zn. 25C/384/2014.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.4.2015 č.k. 25C/384/2014-68 súd žalobu zamietol s poukazom na to, že po zistení skutkového stavu dňa 27.11.2001 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným úverovú zmluvu, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 165,81 Eur, prostredníctvom ktorého si financovala kúpu spotrebného tovaru. Uvedené finančné prostriedky mala splácať v mesačných splátkach a tento svoj záväzok riadne a včas splnila. Súčasťou formulára o poskytnutí spotrebiteľského úveru bola pod bodom C aj žiadosť o zaradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca. Na základe tohto jej bola zaslaná úverová karta AURA a bol jej poskytnutý úverový rámec vo výške 20 000 Sk, teda 663,87 Eur. Výška mesačnej splátky bola 33,19 Eur. Žalobkyňa namietala platnosť tejto zmluvy o revolvingovom úvere, keďže v skutočnosti chcela uzatvoriť len zmluvu o úvere na kúpu spotrebného tovaru.

Podľa listinných dôkazov predložených žalovaným žalobkyňa prostredníctvom úverovej karty vyčerpala sumu 2 851,37 Eur. Následne mu žalobkyňa zaplatila v splátkach sumu 3 932,41 Eur. Rozdiel medzi týmito sumami je 1 081,04 Eur. Žalobkyňa splátky splácala mesačne od 10.12.2003 do 27.04.2011.

Žalobkyňa vo veci uvádzala, že od 20.11.2013, kedy bol vyhlásený rozsudok vo veci 17C/148/2013, jej začala plynúť subjektívna premlčacia lehota vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Čo sa týka objektívnej premlčacej lehoty, podľa žalobkyne sa má aplikovať 10-ročná premlčacia lehota, vzhľadom k skutočnosti, že žalovaný konal úmyselne, keďže ako nebankový subjekt pôsobiaci na finančnom trhu musel vedieť, že uzatvorenie zmluvy o úvere bez osobitnej písomnej formy nemá za následok platné uzavretie zmluvy. Zmluvná podmienka, ktorá upravuje takýto spôsob uzatvárania zmluvy o revolvingovom úvere, bola dokonca judikovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňa

vyčerpala sumu 2 851,37 Eur a tieto finančné prostriedky žalovanému vrátila do 22.09.2009. Odvtedy sa žalovaný každou ďalšou splátkou začal na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacovať. Tieto jednotlivé splátky sa premičujú každá samostatne.

Vzhľadom k tejto argumentácii súd vyzval žalovaného aby uviedol, kedy prvýkrát bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že spôsob uzatvárania zmluvy podľa časti C je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovaný uviedol, že prvýkrát tak bolo rozhodnuté Okresným súdom v Žiline rozsudkom 14C 86/2011 zo dňa 15.11.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 30.05.2012. Žalovaný uviedol, že po právoplatnosti hore uvedeného rozsudku došlo z jeho strany k úprave zmluvnej dokumentácie. Opätovne poukázal na § 53a Občianskeho zákonníka účinného od 01.03.2010 a skutočnosť, že nemal povinnosť meniť zmluvy, prípadne neuplatňovať si svoje nároky v prípadoch, ak dodávateľ uplatnil plnenia pred právoplatnosťou rozsudku, ktorým sa rozhodlo o neprijateľnej podmienke. Je na žalobkyni, aby bez akýchkoľvek pochybností preukázala úmysel na strane žalovaného bezdôvodne sa obohatiť.

Čo sa týka úmyslu, ktorý mal byť na strane žalovaného, súd poukázal na to, že tento úmysel musí preukazovať žalobkyňa. Súd zistil, že posledné plnenie žalobkyne z neplatnej zmluvy bolo 27.4.2011, súd mal za to, že minimálne od dátumu vyhlásenia pôvodného rozsudku sa žalobkyňa nepochybne dozvedela, že žalovaný sa na jej úkor obohatil a začala jej plynúť dvojročná subjektívna premičacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Súd sa predmetnej veci stotožnil so záverom súdu v konaní 17C/148/2013, že zmluvu považoval za absolútne neplatnú z dôvodu, že v pri jej uzatváraní nebola zachovaná písomná forma a chýbala vôľa žalobkyne takúto zmluvu uzatvoriť.

7. Na odvolanie žalobkyne uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.1.2016 č.k. 7Co/235/2013-92 bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s právnym názorom, že vo veci nie je možné stotožniť sa s tvrdením o potrebe aplikácie 3 - ročnej premičacej objektívnej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní žalobou uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V prejednávanej veci, ako aj vo veci 17C/148/2013 Okresného súdu Prešov, v ktorej došlo k zamietnutiu žaloby žalovaného na zaplatenie finančného plnenia vyplývajúceho zo zmluvy o revolvingovom úvere sa konštatuje absolútna neplatnosť tejto zmluvy pre nedodržanie zákonom predpísanej formy. Už v čase uzatvorenia tohto právneho úkonu dňa 27.11.2001 osobitný právny predpis a to zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 4 ods. 1 vyžadoval pod sankciou neplatnosti písomnú formu pri zmluve o spotrebiteľskom úvere. Táto zákonom vyžadovaná písomná forma zmluvy zo strany žalovaného vôbec dodržaná nebola. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie neplatnej zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží predpísanú písomnú formu zmluvy, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením z neplatného úkonu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzatvorením absolútne neplatnej zmluvy a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený. Pri posudzovaní uplatňovaného nároku sa tak malo vychádzať z 10 - ročnej objektívnej premičacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

8. Následným rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 23.5.2016 č.k. 25C/384/2014/125 súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.081,04 eura.

9. Z výsluchu žalobkyne súd zistil, že „úver brali už dávno, je po troch operáciách a veľmi si to už nepamätá. Pamätá si, že boli na súde. Má ukončenú trojročnú strednú školu, pracuje v MAXE v upratovacom servise. Pracuje za minimálnu mzdu. Prišli o dom, tak toto riešia súdnou cestou. Manžel sa venuje týmto veciam. Prišli o prácu a mali hypotekárny úver v Slovenskej sporiteľni. Nemali ako splácať úver. Sú v podnájme na Sekčove s manželom, dospelým synom a 9-ročným synom. Lieči sa na astmu a má búšenie srdca.

10. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

11. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 540,52 eura v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe na základe rozsudkov Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/148/2013 a 25C/384/2014.

12. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súd úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti týmto zákonom osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Súd konštatuje, že v konaniach vedených na tunajšom súde pod sp.zn. 17C/148/2013 a 25C/384/2014 žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, pričom sa žalovaný dopustil pri tomto právnom vzťahu množstva závažných porušení spotrebiteľského práva.

13. Ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nesplnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

14. Súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016 sp.zn. I.ÚS 548/2015, podľa ktorého zákaz bezdôvodného obohatenia patrí svojou povahou do kategórie základných a všeobecných princípov, na ktorých stojí od nepamäti celý kontinentálny právny poriadok.

15. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

16. Súd uviedol v odôvodnení rozsudku celú genézu prípadu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalovaný uzavrel so žalobkyňou absolútne neplatnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej je poskytol kreditnú kartu a táto čerpala z kreditnej karty v čase od novembra 2003 do októbra 2008 finančné prostriedky a uhrádzala platby domnievajúc sa, že došlo k platnému uzavretiu úverovej zmluvy.

17. Súd v tejto súvislosti hlavne poukazuje na tú skutočnosť, že žalobkyňa v čase, od ktorého odvádza žalovaný vznik úverového vzťahu, a to v roku 2001, požiadala iba o zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru na zakúpenie videa, pričom jej bola nanútená aj zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru označeného ako úverová karta tým, že ju žalobca zaradil do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca. Je zrejmé, že o takúto zmluvu žalobkyňa nemala záujem, ani ju nežiadala a v čase, kedy došlo k vzniku tohto zmluvného vzťahu chcela poskytnúť iba úver na zakúpenie videa.

18. Súd už mnohými rozhodnutiami judikovali, že takéto nanútené spotrebiteľské zmluvy sú považované za nekalú obchodnú praktiku a sú absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, resp. z dôvodu, že nedošlo k písomnému uzavretiu danej zmluvy, čo možno v danom prípade hodnotiť rovnako, pretože ak medzi spotrebiteľom a dodávateľom dôjde k uzavretiu platnej zmluvy, spotrebiteľ sa môže odvolávať na ustanovenia tejto zmluvy a dožadovať sa ochrany spotrebiteľa podľa spotrebiteľskej legislatívy., k čomu v danom prípade ani nedošlo.

19. Súd v danom prípade poukazuje aj na tú skutočnosť, že na základe výsluchu a osobnej genézy žalobkyne súd nemá pochybnosti o tom, že v danom prípade sa u žalobkyne nejedná o priemerného spotrebiteľa ale o zraneného spotrebiteľa, u ktorého je potrebné, aby dodávateľ postupoval tak, aby zohľadnil túto skutočnosť a to aj jeho nedostatočnú finančnú vedomosť o finančnom produkte a to kreditnej karte. Používanie kreditnej karty je v podstate čerpanie finančných prostriedkov na úver, pričom sa jedná o to, že pokiaľ nie je spotrebiteľ oboznámený pri vzniku tejto úverovej zmluvy so všetkými jej náležitosťami, nemôže si ani porovnať, či si v danom prípade z hľadiska jeho finančných možností môže používanie kreditnej karty dovoliť, či to nebude znamenať také zvýšené výdavky v jeho financiách, ktoré

nebude schopný uhradiť. Používanie kreditnej karty vyžaduje určitú finančnú spôsobilosť a zvýšenú opatrnosť hlavne preto, že sa jedná o veľmi ľahko prístupný úver, to znamená, že často je len zaslaná kreditná karta a aktivizuje sa len zadaním PIN kódu a v danom prípade teda zraniteľný spotrebiteľ nemôže si všetky riziká používania kreditnej karty si zistiť dopredu., ako tomu bolo aj v tomto prípade. Pokiaľ žalovaný teda namieta, že to bola žalobkyňa, ktorá z kreditnej karty čerpala úver, bolo to preto, lebo jej tento úver a túto kreditnú kartu žalovaný nanútil.

20. Pokiaľ žalovaný namieta, že v čase, kedy došlo k uzavretiu zmluvného vzťahu, nebolo ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa platné a účinné a z tohto dôvodu nemožno ho aplikovať na daný právny vzťah, je potrebné poukázať, že došlo k uzavretiu neplatného právneho vzťahu a čerpané finančné prostriedky boli až do októbra 2008, teda aj za účinnosti predmetného právneho ustanovenia. Pokiaľ si nebol žalovaný vedomý tejto skutočnosti, mal byť sám obozretný. Súd v tejto súvislosti poukazuje na vydané rozhodnutia Krajského súdu v Prešove napr. sp.zn. 5Co 162/2016, ktoré vyslovili právny názor o platnosti a účinnosti tohto ustanovenia aj v prípade, že k vzniku právneho vzťahu došlo pred jeho platnosťou a účinnosťou, ale vzťah alebo následky z neho trvali aj po nadobudnutí účinnosti zmieneneho právneho ustanovenia.

21. Súd poukazuje aj na to, že žaloba, ktorú podal vo veci 17C/148/2013, bola zamietnutá, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 15.3.2014, avšak ani to ho nevedlo k tomu, aby z tohto právoplatného rozsudku vyvodil pre spotrebiteľa jediný zákonný postup a to ten, že bezdôvodné obohatenie, ktorým sa na jej úkor obohatil, vydá.

Žalobkyňa bola nútená podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, kde sa žalovaný bránil vznesením námietky premlčania a v žiadnom prípade neuznával žiaden diel zodpovednosti za vzniknuté bezdôvodné obohatenie. Aj odvolací súd poukázal na nerešpektovanie princípov dobrých mravov v tomto spotrebiteľskom právnom vzťahu a vyhodnotil jeho konanie ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením z neplatného právneho úkonu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Preto pokiaľ sa žalovaný bráni tým, že v danom prípade žalobkyňa mohla už po právoplatnosti skoršieho rozsudku podať návrh na primerané finančné zadosťučinenie, súd poukazuje na to, že aj toto jeho konanie smeruje k porušovaniu spotrebiteľskej legislatívy a preukazuje nedostatok sebareflexie, keď už nie dobrých mravov v prípade spotrebiteľa.

22. V danom prípade teda pokiaľ by aj námietka premlčania bola dôvodná, súd nemieni zhladnúť k tejto námietke premlčania a považuje ju za námietku v rozpore s dobrými mravmi. Poukazuje pritom aj na rozhodnutia súdov o rozpore výkonu práva uplatniť námietku premlčania s dobrými mravmi a to napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 1.mája 2005 sp.zn. 1Cdo/148/2004, ZSP 30/2005.

23. Keďže sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský právny vzťah a žalovaný ako dodávateľ finančných služieb postupoval proti spotrebiteľovi spôsobom, ktorý odporuje dobrým mravom v zmysle § 3 OZ, súd aj keby posúdil vznesenú námietku premlčania za dôvodnú, považoval by výkon jej práva v rozpore s dobrými mravmi.

24. Preto súd považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia žiadajú žalobkyňou v danom konaní vo výške bezdôvodného obohatenia, ktorý sa na jej úkor žalovaný obohatil, za dôvodnú a žalobe vyhovel.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovení §§ 255 a 262 CSP., podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. Súd ustalaňuje, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech, a preto jej priznal voči žalovanému nárok na 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od

doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie skutočností, rozhodujúcich

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, skutkovým

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli procesnej uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné

uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má

vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia

lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).